

Hákárát hátov

- Bölcseink tanították (Talmudi bölcsek):
 - o az érdekesültnék → Tóra = élet
 - o a nem érdekesültnék → Tóra = méreg (lehet)

- **Muszár** → zsidó etika, útmutató a helyes viselkedéshez
 - o **Nagy veszély!** – a Muszárból tanult dolgokat magunkra kell érvényesnek tekinteni, nem szabad másokon számon kérni! (azaz természetesen szabad őket segíteni, de ha azt, amit megtanultam, arra használom, hogy másokban jobban észrevegyem a rosszat és kritizáljam őket, nem pedig a magam építésére, akkor még rombolom is magam. A Tóra ahelyett, hogy élet lenne a számomra, méreggá válik)

- **Mitől szeretünk / miért kell szeretnünk valakit?**
 - o ha kapunk valamit valakitől → szeretjük
 - szerethetjük magáért a kapásért, ekkor azonban a kapás megszűntével a szeretet is elenyészik
 - a hákárát hátov megfelelő „alkalmazásával” felismerhetjük, hogy tett velünk egy jó dolgot az ajándékozással és ezután erre koncentrálni szerethetjük. Ez a fajta szeretet az esetleges kapás után is ki fog tartani. Ha a jó dolgaira/arra az egy jóra koncentrálnunk, amit velünk tett, akkor a rossz tulajdonságait is könnyebben el tudjuk nézni, hiszen arra koncentrálnunk. Pl.: házasságban a hákárát hátov nagyon fontos megtartó erő

- **Néhány példa a Tórából, az egyiptomi kivonulás történetéből a Hákárát hátov alkalmazására:**

- Mikor az Ő-való felszólította Mózeset a zsidók megszabadítására Egyiptomból: Mózes II. könyve 4. fejezet 18. paszuk:
 - o - **És ment Mózes és visszatért az ő apósához Jitróhoz és mondta neki: Hadd menjek és térjek vissza a testvéreimhez Egyiptomba, hogy meglássam, ha élnek-e még? És mondta Jitró Mózesnek: Eredj el békességgel. – Azt írja a Midrás erre, hogy itt maga Mózes mondja az Ő-valónak, hogy nem mehet, amíg az apósától el nem kéredzkedett, hiszen az házába fogadta őt (Midrás Tanchuma).**
 - o Mit is tanulunk ki ebből? → Azt, hogy Mózesnek, látszólag, az lett volna a feladata, hogy minél gyorsabban Egyiptomba siessen, hiszen eljött a megváltás ideje. Ő ehelyett az apósához ment először engedélyt kérni. Tehát a micvákat (esetünkben a zsidók megszabadítását) nem lehet rossz

tulajdonság árán véghezvinni. A micva nem írja felül a rossz szándékot és tulajdonságot. A micváknak a megfelelő jó tulajdonságból kell fakadniuk

- A tíz csapás első három csapásánál, amit Áron végzett el nem pedig Mózes: Mózes II. könyve 7. fejezet 19. paszuk:
 - o – **Azt mondta az Ö-való Mózesnek: Mondd Áronnak: Vedd a te botodat és nyújtsd ki kezedet Egyiptom vizeire; azoknak folyóvizeire, csatornáira, tavaira és minden vízfogóira, hogy vérré legyenek és vér legyen Egyiptom egész földjén, mind a fa-, mind a kőedényekben.**
 - o Az első három csapásnak (folyó vérré változása, békák megjelenése a folyóból, tetvek) fontos üzenete, hogy Áron sújt le a folyóra és a porra. Az az üzenete ennek, hogy a folyó mentette meg Mózes életét még baba korában a por pedig ellepte az egyiptomi holttestét, amikor Mózes megölte őt. Emiatt, mivel Mózes hálás volt a folyónak és a porra nem sújthatott le rájuk. Feltehetjük, a kérdést miért kell élettelen dolgoknak hálásnak lennünk (pl.: barhesz is, amit szombaton, a kidus alatt letakarunk, hogy ne "szégyenüljön meg", mert nem vele kezdjük az étkezést, hanem a borral)? A válasz egyszerű, nem a tárgyak miatt kell hálásnak lennünk, hanem magunk miatt, hiszen nem csak annak van szüksége a hálára, akitől valami jót kaptam. Ha nem érzek hálát az iránt, amitől/akitől a jót kaptam, az azt jelenti, hogy hiányzik belőlem a hákárát hátov tulajdonsága. A köszönet mondás (vagy a hála más kifejezése) nem udvariasság, hanem a kifejezése annak, hogy kaptam valami jót és én ezt nagyra értékelem. Függetlenül attól, hogy a másik fél ezt érzékeli, vagy sem.
- Van olyan rabbi (Széfer háchinuch), aki a pészachi hágádát magát is a hákárát hátov kategóriájába sorolja, vagyis, hogy a pészachi hágádá lényege, hogy kifejezzük a hálánkat az Ö-valónak aki kimentett minket Egyiptomból aminek a hatását máig érezzük. Emiatt a kivonulás iránti hálának minden nap a szívünkben kell élnie. Ez maga a hákárát hátov.